

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
РУДАРСТВА И ЕНЕРГЕТИКЕ

Број: 312-01-00499/2012-10

Датум: 25.08.2017.године

Београд

РМ

Министарство рударства и енергетике на основу члана 56. Закона о енергетици („Службени гласник РС”, бр. 57/11, 80/11 - исправка, 93/12, 124/12), члана 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10) и члана 213. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС” број 18/16) у поновном поступку по захтеву привредног друштва „WP ENERGY SYSTEMS DOO BEOGRAD” из Београда, ул. Сање Живановић бр. 42, које заступа директор Слободан Трифуновић, за продужетак важења статуса привременог повлашћеног произвођача за ветроелектрану Вршка Чука 2Б, инсталисане снаге 9 MW, у општини Зајечар, доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се захтев „WP ENERGY SYSTEMS DOO BEOGRAD” из Београда, ул. Сање Живановић бр. 42 за продужетак важења статуса привременог повлашћеног произвођача за ветроелектрану Вршка Чука 2Б, инсталисане снаге 9 MW, у општини Зајечар као неоснован.

Образложење

Привредно друштво „WP ENERGY SYSTEMS DOO BEOGRAD” из Београда ул. Сање Живановић бр. 42, поднело је Министарству рударства и енергетике, поднесак 6. новембра 2014. године у коме, између осталог, захтева продужетак важења статуса привременог повлашћеног произвођача за ветроелектрану Вршка Чука 2Б, инсталисане снаге 9 MW, у општини Зајечар.

Министарство рударства и енергетике је решењем бр. 312-01-00499/2012-10 од 21.01.2015.године одбило захтев странке.

Управни суд је пресудом бр. 1 У 6033/16 од 05.05.2017.године поништило наведено решење Министарства рударства и енергетике износећи као разлоге: да у уводу и диспозитиву решења није прецизно означен предмет захтева; да је странка истим захтевом затражила продужетак статуса привременог повлашћеног произвођача укупно за четири електране, а да у образложењу решења нису дати разлози из којих произлази предмет одлучивања и одлука у диспозитиву истог, као и да је погрешно означен број године оспореног решења.

У образложењу пресуде Управног суда наводи се да је тужени орган дужан да отклони повреду правила поступања указане у пресуди и да су примедбе и правно схватање суда у погледу поступка обавезни за надлежни орган.

У поновном поступку, узет је у разматрање поднесак странке од 6. новембра 2014. године, поново применом Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10), зато што је у члану 213. став 2. нови Закон о општем управном поступку („Службени гласник РС” број 18/16) прописао да се тај нови закон примењује на поступке покренуте по закону који се

примењивао до почетка примене новог закона само у случају да је решење првостепеног органа поништено после почетка примене новог закона. За почетак примене новог закона одређен је 01.06.2017. у члану 217. новог Закона о општем управном поступку. Како је првостепено решење поступајућег органа поништено пресудом Управног суда дана 05.05.2017. године пре дана 01.06.2017. године, следи да се на процесна питања управног поступка примењује Закон о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10) који је био на снази у време покретања поступка у овој управној ствари.

Читањем поднеска странке поступајући орган утврдио је да поднесак садржи, осим захтева који је предмет одлучивања овог решења, још три захтева за продужење статуса привременог повлашћеног произвођача и то:

- за ветроелеткрану Чука 2А за коју је стекао статус привременог повлашћеног произвођача решењем бр. 312-01-00500/2012-10 од 11.06.2012. године,
- за ветроелектрану Нова Вршка Чука 1, за коју је стекао статус привременог повлашћеног произвођача решењем бр. 312-01-00498/2012-10 од 11.06.2012. године,
- за ветроелектрану Нова Вршка Чука за коју је стекао статус привременог повлашћеног произвођача решењем бр. 312-01-00501/2012-10 од 11.06.2012. године.

Без обзира на то што странка једним поднеском захтева продужење статуса привременог повлашћеног произвођача за четири електране, што може да наведе на закључак да је предмет поднеска једна управна ствар, ради се заправо о четири посебне управне ствари обухваћене једним поднеском. Наиме, приликом одлучивања о продужењу статуса привременог повлашћеног произвођача одлучује се, у ствари, о продужењу важења решења којим је статус привременог повлашћеног произвођача утврђен. Другим речима, свако питање продужења статуса привременог повлашћеног произвођача представља посебну управну ствар јер за свако решење понаособ, којим је тај статус утврђен, испитује се да ли су за електрану која је обухваћена тим решењем испуњени услови за његово продужење. С обзиром да странка тражи продужење важења за четири статуса привременог повлашћеног, односно продужења важења четири посебна решења може се сматрати да је странка поднела четири захтева у оквиру једног поднеска и да за сваки захтев и решење чије се продужење важења захтева у поднеску, следи посебан управни поступак и одлука.

Следствено томе, предмет поступања и одлучивања у овој управној ствари је само захтев из поднеска странке који се односи на продужење статуса привременог повлашћеног произвођача за ветроелектрану Вршка Чука 2Б, инсталисане снаге 9 MW, у општини Зајечар који је стечен решењем бр. 312-01-00499/2012-10 од 11.06.2012. године. Остали захтеви странке за преостале три електране предмет су посебног управног поступка и посебне одлуке.

Узета је у разматрање околност да се сва четири наведена захтева заснивају на истом чињеничном и правном основу приликом оцене да ли да се спроведе један управни поступак и једном одлуком реши о свим захтевима странке, јер у члану 117. Закона о општем управном поступку предвиђена је могућност да странка оствари више захтева у једном управном поступку.

Сва четири захтева заснивају се на идентичној чињеници, а то је одбијање јавног предузећа Електропривреде Србије да закључи предуговор о откупу електричне енергије са странком због чега странка не може у року да стекне статус повлашћеног произвођача. Осим тога, захтеви се заснивају и на истом правном основу, с обзиром да странка за сва четири захтева тражи продужење статуса привременог повлашћеног произвођача. Ипак, према члану 117. Закона о општем управном поступку не постоји обавеза за поступајући орган да спроведе јединствен управни поступак за све захтеве и донесе једну одлуку, већ орган има право избора да ли ће спровести један поступак.

У овој управној ствари поступајући орган сматра да спровођење једног управног поступка за све захтеве странке не би допринело ефикаснијем и делотворнијем решавању захтева странке у односу на њихово одвојено одлучивање и да право странке да се одлучи о свим њеним захтевима није повређено ако се решавају у посебним поступцима.

Такође, узето је у обзир да се управни поступак покреће поводом захтева странке (члан 113. Закона о општем управном поступку), а не подношењем захтева и да се поступак покреће чим орган изврши ма коју радњу ради вођења поступка (члан 115. Закона о општем управном поступку). Ове одредбе указују да странка поднеском од 6.11.2014.године није покренула јединствен управни поступак за сва четири захтева подношењем поднеска, јер је то правно немогуће пре него што поступајући орган предузме прву радњу у поступку. То представља још додатни аргумент у прилог ставу да поступајући орган има законску опцију да изабере да ли ће спровести јединствен поступак за сва четири захтева или ће сваки захтев посебно решавати.

Са становишта примене материјалног права, поступајући орган сматра да су за решавање захтева странке релевантне одредбе Закона о енергетици („Службени гласник РС”, бр. 57/11, 80/11 - исправка, 93/12, 124/12) који је био на снази у време подношења захтева дана 06.11.2014.године.

Одредбом члана 56. став 6. Закона о енергетици („Службени гласник РС”, бр. 57/11, 80/11 - исправка, 93/12, 124/12) био је прописан као једини услов за продужење важења статуса привременог повлашћеног произвођача да је поднет потпун захтев за технички преглед објекта и није постојао други основ за продужетак статуса привременог повлашћеног произвођача.

Чињенично стање у поновном поступку утврђено је на основу већ утврђених чињеница у претходном поступку.

Наиме, странка је доставила поднесак од 5. августа 2015.године у којем је изјавила да није поднела потпун захтев за технички преглед објекта и позвала се на допуну захтева од 21.05.2015. године у коме је захтевала да се о њеном захтеву реши применом члана 71. новог Закона о енергетици („Службени гласник РС”, број 145/14), позивајући се на непредвидиве околности из тог члана под које подводи одбијање јавног предузећа Електропривреде Србије да закључи са њом предуговор о откупу електричне енергије због чега не може у року да стекне статус повлашћеног произвођача. Није уважен захтев странке да се у поступку примени члан 71. новог Закона о енергетици („Службени гласник РС”, број 145/14) који се односи на непредвидиве околности, јер је странка поднела захтев пре његовог ступања на снагу. Стога, наводи странке у погледу одбијања јавног предузећа Електропривреде Србије да закључи предуговор о откупу електричне енергије нису цењени, јер то не представља релевантну чињеницу за утврђивање испуњености услова за продужење статуса привременог повлашћеног произвођача.

Пошто је неспорно да странка није поднела потпун захтев за технички преглед објекта, што је утврђено на основу њене изјаве дате у поднеску од 05. августа 2015.године, несумњиво произилази да странка и у поновном поступку не испуњава услове за продужетак важења статуса привременог повлашћеног произвођача у смислу одредбе члана 56. став 6. Закона о енергетици.

Ово решење донето је у скраћеном поступку, у складу са чланом 131. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, с обзиром да се стање ствари могло утврдити на основу чињенице и доказа које је странка навела.

Са наведеног, одлучено је као у диспозитиву.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно у управном поступку и против њега се не може изјавити жалба, али се може покренути управни спор тужбом Управном суду, у року од 30 дана од дана достављања решења.

МИНИСТАР

Александар Антић

Закључак доставити:

1. Подносиоцу захтева,
2. Архиви